

ne dels skal træffe foranstaltninger for at sikre, at de regulerende myndigheder kan udføre deres opgaver effektivt og hurtigt, og dels skal etablere passende, effektive mekanismer med henblik på regulering, kontrol og gennemsigtighed for at hindre ethvert misbrug af dominerende stilling, navnlig til skade for forbrugere, og enhver form for aggressiv adfærd.

I stk. 1 henvises der således nu til § 11, stk. 1, nr. 4, om transmissions- og distributionsselskabernes pligt til at forsyne brugere af nettet med de nødvendige oplysninger om måling af naturgas, der transporteres gennem de respektive selskabers net. Transmissions- og distributionsselskabernes overholdelse af forpligtelsen i § 11, stk. 1, nr. 4, er af afgørende betydning for, at konkurrencen på markedet for handel med naturgas kan fungere. Det er således transmissions- og distributionsselskaberne, der skal forsyne handelsselskaberne med de nødvendige oplysninger om måling af naturgas med henblik på, at handelsselskaberne kan fakturere deres kunder, hvilket skal kunne ske uden unødigt ophold. Såfremt transmissions- og distributionsselskaberne ikke lever op til deres forpligtelse, hvilket umiddelbart er let konstaterbart, vil Energitilsynet således efter meddelelse af påbud kunne udstede bøder med henblik på omgående at få tilvejebragt de nødvendige oplysninger.

Når det fremgår, at bøden først kan gives efter påbud, forudsættes det, at selskabet klart har fået formuleret, hvilke handlinger, selskabet skal foretage. Administrative tvangsbøder bør alene anvendes i tilfælde, hvor overtrædelsen er let konstaterbar. Såfremt det i et konkret tilfælde måtte vise sig vanskeligt at afgøre, om et selskab på tilstrækkelig vis har efterkommet et påbud meddelt af tilsynet, forudsættes det således, at Energitilsynet ikke anvender tvangsbødeinstrumentet i et sådant tilfælde.

Det kan ikke udelukkes, at der kan opstå behov for en yderligere udvidelse af adgangen til at udstede administrative tvangsbøder, herunder i relation til interne overvågningsprogrammer, jf. § 11 a samt offentliggørelse af priser og tariffer i medfør af regler fastsat efter § 42 a, stk. 3.

Til nr. 18
(§ 49, stk. 2)

Med den foreslåede nye § 49, stk. 2, indføres sanktion af bøde for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1775/2005 af 28. september 2005 med senere ændringer om betingelserne for adgang til naturgastransmissionsnet. Forordningen er direkte gældende i medlemslandene, men fastsættelsen af straf for overtrædelse af forordningen er overladt til medlemslandene. Det foreslås i lighed

med de øvrige straffebestemmelser i loven, at der indføres sanktion af bøde for overtrædelse af forordningen.

Til nr. 19
(§ 51)

Med den foreslåede ændring af bestemmelsen sikres det, at Energiklagenævnets hjemmel udvides til også at omfatte afgørelser truffet af transport- og energiministeren og af Energitilsynet efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1775/2005 af 28. september 2005 med senere ændringer om betingelserne for adgang til naturgastransmissionsnet. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 47 b, hvorefter transport- og energiministeren og Energitilsynet kan påbyde, at forhold der strider mod forordningen, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist. Også sådanne afgørelser kan herefter indbringes for Energiklagenævnet.

Til nr. 20
(§ 51 stk. 4)

Energiklagenævnet har udtrykt ønske om, at der indsættes en 6 måneders frist for indbringelse af Energiklagenævnets afgørelser for domstolene. Formålet med bestemmelsen er at give Energiklagenævnet et rimeligt tidsrum, efter hvilket deres afgørelser bliver endelige. Bestemmelsen svarer til miljøbeskyttelseslovens § 101 samt naturbeskyttelseslovens § 88, hvorefter det ikke er muligt at påklage en afgørelse truffet af henholdsvis miljøklagenævnet og naturklagenævnet til domstolene, hvis dette ikke sker inden for en frist på 6 måneder, efter afgørelsen er meddelt den pågældende.

Til § 3

Til nr. 1
(§ 14, stk. 3)

Varmeforsyningslovens § 14, stk. 3, har hidtil været formuleret således, at transport- og energiministeren kan fastsætte regler om adgangen til at dispensere fra forbud mod at etablere nærmere angivne opvarmningssystemer.

Med den foreslåede ændring af § 14, stk. 3, får ministeren for det første hjemmel til at fastsætte nærmere regler om begrænsninger i kommunalbestyrelsens adgang til efter lovens § 14, stk. 1, at bestemme, at nærmere angivne opvarmningssystemer ikke må etableres i eksisterende eller ny bebyggelse. Ministeren kan således begrænse kommunalbestyrelsens adgang til af egen drift at nedlægge forbud mod elvarme (som bygningens primære varmekilde) for lavenergihuse, der omfattes af afsnit 5.3 i Tillæg 9 til Bygningsregle-